

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: V. C. R., a. s.**, proti **žalovanému: Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 12/2005 – 28 ze dne 13. 12. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojil žalovaný (dále též „stěžovatel“) proti výše uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Tímto rozsudkem byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 2. 8. 2004, č. j. 20051/2004 - 611, a to do 30 dnů od nabytí právní moci jeho rozsudku.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že rozsudkem napadeným touto kasační stížností splnil městský soud svou povinnost respektovat rozsudky Nejvyššího správního soudu (konkrétně např. rozsudek č. j. 3 Ans 1/2004, č. j. 3 As 40/2004, oba ze dne 8. 12. 2004). Dle stěžovatele se jedná o rozsudky, ve kterých Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že výzvy stěžovatele k zaplacení příspěvků držitelů telekomunikačních licencí na úhradu prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby, jsou rozhodnutími správního orgánu, jež měla být vydána podle obecných předpisů o správním řízení. Stěžovatel je však přesvědčen, že ze zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích v platném znění

(dále jen „zákon o telekomunikacích“), a z vyhlášky č. 235/2004 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o výpočtu a úhradě prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby držitelem telekomunikační licence (dále jen „vyhláška“), jednoznačně vyplývá, že správní rozhodnutí o finančním příspěvku na účet univerzální služby by bylo rozhodnutím nicotným, vydaným nepříslušným správním orgánem, kterému zákon neudělil pravomoc rozhodnout o věci postupem podle obecných předpisů o správním řízení. Stěžovatel dále konstatuje, že žádný z postupů stěžovatele, jež jsou na základě zákonodárcovy snahy o efektivní stanovování vztahů subjektů působících na telekomunikačním trhu stanoveny normativními ustanoveními § 32 zákona o telekomunikacích, není postupem podle obecných předpisů o správním řízení. Pro úkony podle tohoto ustanovení je, s výjimkou odstavce 5, stanoveno jinak. Ustanovení § 32 odst. 7 zákona o telekomunikacích stěžovatele přímo zavazuje použít při výpočtu příspěvku na účet univerzální služby postup stanovený vyhláškou, čímž vylučuje uplatnění jakékoliv formy jeho úvahy a rozhodování. Také v dalších odstavcích § 32 zákona o telekomunikacích je stanoven výslovně jiný postup („stanoví jinak“), než v obecných předpisech o správním řízení. To je v souladu s § 102 odst. 1 zákona o telekomunikacích, což měl Nejvyšší správní soud ve svých dřívějších rozhodnutích přehlédnout. Všechna ustanovení v § 32 zákona o telekomunikacích, kromě odstavce 5, jinak stanoví. Dle stěžovatele je tento výklad zákona o telekomunikacích a názor Nejvyššího správního soudu v rozporu se zásadními principy právního státu (čl. 95 Ústavy a čl. 4 Listiny základních práv a svobod), mohl by vést k chaosu v celém právním řádu, právní nejistotě a ke zpochybnění ústavně kompatibilních ustanovení zákona.

Předmětný právní názor Nejvyššího správního soudu je, dle stěžovatele, v důsledku jeho rozporu s legislativně technickými požadavky kladenými na normotvorbu současně v rozporu i celou řadou právních předpisů, vydaných v rámci právního řádu České republiky a důsledkem jeho uplatňování v praxi, bude nejednotnost jednotlivých aktů vydávaných v rámci tzv. síťových hospodářských odvětví a právní nejistota ve vztazích vznikajících v oborech elektronických komunikací, energetiky, dopravy, i v oborech dalších. Jako důkaz svého tvrzení stěžovatel odkazuje příkladmo na normativní úpravu prokazatelné ztráty v § 13 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), dále též v § 19b zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, stejně jako v § 39a zákona č. 266/1994 Sb., o drahách ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatel konstatuje, že v uvedených ustanoveních těchto zákonů je, obdobně jako v ustanovení § 32 odst. 7 zákona o telekomunikacích, zakotveno zmocnění vydat k vymezení prokazatelné ztráty, způsobu jejího výpočtu a dalších souvisejících segmentů, prováděcí předpis. Jak stěžovatel ověřil na Ministerstvu průmyslu a obchodu a na Ministerstvu dopravy, postupy příslušných orgánů vedoucí ke stanovení prokazatelné ztráty ze zákonem vymezených činností nejsou, obdobně jako je tomu v telekomunikacích, realizovány ve správním řízení, přestože v řízení ve věcech upravených uvedenými zákony se postupuje na základě zvláštního ustanovení v nich uvedeného podle obecných předpisů o správním řízení, pokud jednotlivá ustanovení citovaných zákonů nestanoví jinak. Ve všech příkladmo uvedených zákonech je postupováno jinak v důsledku normativního stanovení jiného postupu tamtéž, aniž by zákon obsahoval u prokazatelné ztráty další zvláštní ustanovení stanovující ještě jednou výslovně, že tento jiný postup se neřídí obecnými předpisy o správním řízení.

K výše zmíněnému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatel dále poznamenal, že orgánům činným v zákonodárném procesu není znám, nejsou s ním proto v souladu ani nejnovější právní předpisy, a to včetně zákona č. 127/2005 Sb.,

o elektronických komunikacích, účinného dnem 1. 5. 2005. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl předmětný rozsudek Městského soudu v Praze zrušit.

Stěžovatel zároveň podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tento návrh odůvodnil tím, že bez přiznání odkladného účinku by se smysl kasační stížnosti a celá instituce kasační stížnosti staly v daném případě neúčinnými, bez ohledu na výsledný rozsudek Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel dále uvedl, že přiznání odkladného účinku umožní stěžovateli, který má jako správní orgán vůči osobám činným na telekomunikačním trhu i ochrannou roli, realizovat v součinnosti se širokým okruhem držitelů telekomunikačních licencí, jejichž právní jistota by byla v případě nevyhovění kasační stížnosti otřesena, zákonem stanovené, ale i s ohledem na veřejný zájem potřebné kroky ke včasnému zmírnění možného negativního dopadu dalších průtahů placení ztráty z univerzální služby. Jedná se totiž o vztahy, v nichž nesplnění závazků má dopad na všechny hospodářské oblasti, na koncové uživatele telekomunikačních služeb, a tedy na celospolečenský zájem.

Podáním ze dne 10. 5. 2006 stěžovatel doplnil kasační stížnost tak, že jednak poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 45/2004 ze dne 5. 8. 2005, v němž má být vyjádřeno, že až výzvou stěžovatele doručenou držiteli telekomunikační licence byla tomuto subjektu uložena povinnost zaplatit příspěvek do fondu univerzální služby, aniž této výzvě předcházela jiný individuální správní akt, proti kterému by se držitel telekomunikační licence mohl bránit oprávněnými prostředky a napadat jimi správnost provedeného výpočtu. Výpočet plateb předcházející výzvě nemá být podle uvedeného rozsudku individuálním správním aktem. Dále pak stěžovatel upozornil na rozsudek Městského soudu sp. zn. 7 Ca 10/2005 ze dne 3. 2. 2006 správní akt č. j. 20051/2004 - 611 ze dne 2. 8. 2004, z čehož dovozuje, že je mu znemožněno splnit povinnost stanovenou rozsudkem téhož soudu sp. zn. 11 Ca 12/2005 ze dne 13. 12. 2005. Proti rozsudku sp. zn. 7 Ca 10/2005 podal stěžovatel rovněž kasační stížnost a navrhl, aby o ní zdejší soud rozhodl „v jednotě“ s rozhodnutím o projednávané kasační stížnosti. Závěrem stěžovatel uvedl, že městský soud vydal již několik vzájemně se vylučujících rozsudků, aniž aplikoval dříve vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu.

Žalobce k doplnění kasační stížnosti podal vyjádření, v němž uvedl, že při stanovení výše platby na účet univerzální služby, mělo být užito obecných předpisů o správním řízení; jak stanovení výše platby, tak stanovení výše prokazatelné ztráty mělo bezprostřední dopad na žalobce, jemuž tak vznikla povinnost k zaplacení finančního příspěvku v určité výši, jednalo se proto o rozhodnutí, proti němuž byl přípustný opravný prostředek. Žalobce navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta jako nedůvodná.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti: Rozhodnutím ze dne 2. 8. 2004, č. j. 20051/2004 - 611, byla stěžovatelem žalobci stanovena výše plateb na účet univerzální služby za rok 2003 ve výši 35 518 002 Kč, a to podle § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích (celková prokazatelná ztráta z poskytování univerzální služby za rok 2003 byla stanovena částkou 290 510 226 Kč, v příloze č. 2 byla stanovena výše příspěvků držitelů telekomunikačních licencí, jimž byla uložena povinnost do 14 dnů po obdržení výzvy poukázat své příspěvky, uvedené v příloze č. 2, na specifikovaný účet České národní banky) - celkem byla stanovena výše příspěvku 23 subjektům.

Podáním ze dne 24. 8. 2004, č. j. 20379/2004 - 611 se žalobce odvolal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2004, č. j. 20379/2004 - 611, a ze dne 2. 8. 2004, č. j. 20051/04 - 611. Na toto odvolání stěžovatel reagoval dopisem ze dne 5. 11. 2004, č. j. 24514/2004 - 611. Tento dopis podepsala ředitelka odboru ekonomické regulace.

Žalobou podanou na poštu dne 13. 1. 2005 se stěžovatel (tehdy pod obchodním jménem O. M. a. s.) domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o odvolání, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku.

Městský soud v Praze kasační stížností napadeným rozsudkem rozhodl, že předseda Českého telekomunikačního úřadu je povinen vydat rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí stěžovatele ze dne 2. 8. 2004, č. j. 20051/2004 - 611, a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že podstatou sporu je právní otázka, zda stanovení výše prokazatelné ztráty podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích, je správním aktem způsobilým zakládat, rušit nebo závazně určovat práva nebo povinnosti držitelů telekomunikačních licencí, tj. správním aktem majícím materiálně povahu rozhodnutí, a zda žalovaný měl postupovat při rozhodování podle § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích podle obecných předpisů o správním řízení. Městský soud uvedl, že tuto právní otázku jednoznačně vyřešil Nejvyšší správní soud (městský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 3 Ans 1/2004 a 3 As 40/2004), a stručně seznámil s argumentací v nich obsažených. Dle této judikatury se v případě předmětného rozhodnutí stěžovatele jedná o rozhodnutí správního orgánu, jež mělo být vydáno podle obecných předpisů ve správním řízení. Městský soud se s argumentací obsaženou ve výše uvedených rozhodnutích ztotožnil a konstatoval, že žalobce byl oprávněn podat odvolání proti dokumentu, kterým byla stěžovateli oznámena výše platby na účet univerzální služby za rok 2003, neboť toto rozhodnutí mělo být vydáno podle obecných předpisů o správním řízení. Proto měl být přípustný opravný prostředek - odvolání, o němž měl podle ustanovení § 102 odst. 2 zákona o telekomunikacích rozhodovat předseda Českého telekomunikačního úřadu. Postup stěžovatele, který na odvolání žalobce reagoval pouze neformálním přípisem, byl dle městského soudu nedostačující.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky o tom, zda rozhodnutí podle § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích, jímž Český telekomunikační úřad stanovil výši příspěvku na účet univerzální služby, je rozhodnutím vydávaným ve správním řízení. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Zásadní otázkou, kterou se Nejvyšší správní soud při hodnocení důvodnosti předmětné kasační stížnosti zabýval, je, zda městský soud správně posoudil právní otázku, a to, zda rozhodnutí podle § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích, jímž Český telekomunikační úřad stanovil výši příspěvku na účet univerzální služby, je rozhodnutím vydávaným ve správním řízení. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „*rozhodnutí podle § 32 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, jímž Český telekomunikační úřad stanovil výši příspěvku na účet univerzální služby, je rozhodnutím vydávaným ve správním řízení (§ 102 odst. 1 zákona o telekomunikacích)*“

a po vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení je proti němu přípustná žaloba podle § 65 a násl. s. ř. s.“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2004, č. j. 3 Ans 1/2004 - 115, publikováno pod č. 479/2005 Sb. NSS; srov. též obdobné závěry v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2005, č. j. 3 As 5/2005 - 124, a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2005, č. j. 2 As 45/2004 - 154, vše viz www.nssoud.cz).

S tímto právním posouzením stěžovatel vyslovil svůj nesouhlas a kasační stížností se snažil přimět Nejvyšší správní soud ke změně tohoto právního názoru.

K námitce stěžovatele, že ze zákona o telekomunikacích a jeho prováděcí vyhlášky jednoznačně vyplývá, že správní rozhodnutí o finančním příspěvku na účet univerzální služby by bylo rozhodnutím nicotným, vydaným nepříslušným správním orgánem, kterému zákon neudělil pravomoc rozhodnout o věci postupem podle obecných předpisů o správním řízení, Nejvyšší správní soud uvádí následující: Stěžovatel je podle § 3 odst. 1 zákona o telekomunikacích orgánem státní správy. Podle § 102 odst. 1 téhož zákona se v řízení o věcech upravených tímto zákonem postupuje podle obecných předpisů o správním řízení, pokud jednotlivá ustanovení tohoto zákona nestanoví jinak. V dané věci bylo postupováno podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích, protože stěžovatel ověřoval výši prokazatelné ztráty a stanovoval výši platby na účet univerzální služby. Při tomto řízení postupoval stěžovatel v souladu s ustanovením § 32 odst. 7 zákona o telekomunikacích také podle prováděcí vyhlášky č. 253/2001 Sb. Z žádného z aplikovaných ustanovení nevyplývá, že by se jimi upravený postup neřídil obecnými předpisy o správním řízení, proto dle § 102 odst. 1 zákona o telekomunikacích, obecných předpisů o správním řízení být použito mělo. Postoj stěžovatele, podle kterého předmětný zákon stanoví postup *sui generis*, proti jehož výstupům nelze uplatnit obecné opravné prostředky, náležející do oboru správního práva, není udržitelný. Ustanovení § 32 odst. 6 sice stanoví právo držitelů telekomunikačních licencí nahlížet do účtu a žádat Úřad o vysvětlení, mají-li odůvodněné pochybnosti o způsobu zúčtování jejich vztahů k účtu, ale toto nelze, vzhledem k závažnosti zásahu do sféry žalobce, považovat za opravný prostředek, který by vylučoval použití obecného opravného prostředku ve správním řízení, tj. odvolání. Takový opravný prostředek totiž musí reálně otevírat prostor k tomu, aby se rozhodující orgán obsahem podání zabýval a případně napadené rozhodnutí efektivně změnil, rozumí se, že nezávisle na vůli dotčeného orgánu. Takové následky však žádost o vysvětlení pochopitelně nevyvolává. Zabývá se jí sám orgán, který ve věci již rozhodoval, a podá-li vysvětlení, omezí se na interpretaci svého předchozího rozhodnutí. Vysvětlení z povahy věci nesměruje k případné změně rozhodnutí z podnětu stěžovatele (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 801/02 ze dne 23. 4. 2003, nepublikováno).

Dle stěžovatele je tento výklad zákona v rozporu se zásadními principy právního státu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že v předmětném případě se rozhodně nejedná o jakýkoliv zásah do podstaty zákona, ale o jeho interpretaci, což je naprosto v souladu s principy právního státu.

Námitka stěžovatele, že předmětnou výzvou stěžovatel nezaložil, nezměnil a také neurčil povinnost žalobce, není důvodná. Vzhledem k tomu, že uvedeným rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost uhradit částku 35 518 002 Kč, má tento správní akt materiálně povahu rozhodnutí potenciálně přímo způsobilého zásahu do základních práv a svobod žalobce, neboť z něj i z následné výzvy k zaplacení přímo vyplývá povinnost žalobce zaplatit stanovenou částku. Tento právní názor nachází oporu i v již zmíněném usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 801/02 ze dne 23. 4. 2003, kdy bylo v obdobné věci konstatováno,

že „daný dokument je rozhodnutím, potenciálně přímo způsobilým zásahu do základních práv a svobod, neboť z něj vyplývá povinnost stěžovatelky v něm stanovenou částku zaplatit ... je tedy nesporné, že i (nesprávné) stanovení výše prokazatelné ztráty může mít bezprostřední dopad na právní sféru stěžovatelky, neboť jí vznikne odlišná povinnost k zaplacení finančního příspěvku.“ (srov. též usnesení Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 682/02). K otázce vynutitelnosti tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud připomíná, že Český telekomunikační úřad může za nesplnění povinností určených tímto rozhodnutím udělovat pokuty.

K námitce stěžovatele, že ustanovení § 32 odst. 7 zákona o telekomunikacích přímo zavazuje použít při výpočtu příspěvku na účet univerzální služby postup stanovený vyhláškou, Nejvyšší správní soud uvádí následující: Předmětná vyhláška stanoví přesný postup pro výpočet a úhradu prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby držitelem telekomunikační licence, ale individuální aplikace tohoto postupu nepochybně dává prostor pro pochybení stěžovatele. Vlastní libovolné uvážení správního orgánu není podmínkou pro to, aby určitý akt byl nebo nebyl považován za rozhodnutí. To, že je správní orgán při svém rozhodování vázán právním řádem, a to i poměrně přesně stanoveným postupem, v tomto případě aplikací určitého matematického modelu, neznamena, že by bylo vyloučeno, aby byl tento model aplikován nesprávně a došlo k porušení práv žalobce.

K námitce stěžovatele, že tento právní názor je uplatňován v rámci všech tzv. síťových hospodářských odvětví, Nejvyšší správní soud uvádí, že předmětem tohoto rozhodnutí je konkrétní právní otázka vyplývající v konkrétní kauze z určité právní úpravy a ne obecné posuzování ústavní konformity legislativní praxe či zákonnosti aplikace zákona v jiných individuálních případech než je případ žalobce; právně komparatistická argumentace však je nepochybně jednou z legitimních a často užívaných argumentačních metod, a proto je nutno se jí zabývat. V konkrétním případě, kdy takto argumentuje stěžovatel, z ní však nelze ničeho vytěžit, neboť i o úhradě ztrát podle zákonů, na něž odkazuje stěžovatel [§ 13 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), § 19b zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, § 39a zákona č. 266/1994 Sb., o drahách ve znění pozdějších předpisů], jakož i prováděcích předpisů podle nich vydaných, platí obdobné zásady, jaké judikatura Nejvyššího správního soudu vyvinula v případě úhrady prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby podle zákona o telekomunikacích. Je zcela v souladu s principy právního státu pokud se jakákoliv osoba domáhá svého práva, v tomto případě, aby bylo rozhodnuto o jejím odvolání, a z toho, že jiné osoby v obdobných či podobných situacích se tohoto práva nedomáhají, ještě nelze dovodit, že se tato osoba nedomáhá důvodně. Naopak z výše uvedených argumentů vyplývá, že se žalobce domáhal svého práva na vydání rozhodnutí o odvolání důvodně a městský soud nepochybil, když jeho žalobě vyhověl. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právním posouzením předmětné žaloby.

Nutno odmítnout i názor stěžovatele, že nevydávání správního rozhodnutí ve sporném případě, je odůvodněno ustanovením § 32 odst. 4 zákona o telekomunikacích, podle něhož za správnost zúčtování finančního příspěvku a výše prokazatelné ztráty odpovídají výhradně držitelé telekomunikačních licencí, a že až po aplikaci § 32 odst. 5 téhož zákona je stěžovatel povinen ukládat držitelům licencí ve správním řízení povinnost, jejíž splnění má vést k zúčtování finančních prostředků na úhradu prokazatelné ztráty z univerzální služby. Práva držitelů telekomunikačních licencí povinných k úhradě prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby nejsou totiž v daném případě dostatečně ochráněna ustanovením § 32 odst. 5 zákona o telekomunikacích. Pro osobu stěžovatele,

kteřý není poskytovatelem univerzální služby a nemůže tedy z účtu neoprávněně čerpat, přichází v úvahu z tohoto ustanovení pouze vydání rozhodnutí žalovaného v případě neodvedení finančních prostředků, kterým mu uloží neodvedené finanční prostředky zúčtovat v následujícím zúčtovacím období. Toto ustanovení neobsahuje ochranu držitelů telekomunikační licence pro případ, kdy by byla žalovaným nesprávně stanovena výše finančního příspěvku na účet v jejich neprospěch, tj. ve vyšší než správné výši. I proto je nutno, aby výše finančního příspěvku byla stanovena správním rozhodnutím, proti němuž lze užít opravných prostředků ve správním řízení, případně pak užít prostředků ochrany subjektivních veřejných práv daných právní úpravou správního soudnictví.

Na shora uvedených závěrech ničeho nemění ani rozsudek zdejšího soudu č. j. 2 As 45/2004 - 154 ze dne 5. 8. 2005, na který stěžovatel poukazuje, neboť ratio decidendi tohoto rozsudku spočívalo na posouzení výzvy ze dne 4. 9. 2002, č. j. 21701/2002 - 611 - III, o níž se vyslovil, že „povaze individuálního správního aktu více odpovídá v dané věci výzva doručená stěžovateli a obsahující jemu určenou povinnost platby“, aniž tento rozsudek vyslovoval závazný právní názor k povaze úkonu, kterým byla stanovena výše ztráty univerzální služby a výše plateb jednotlivých držitelů telekomunikační licence. Proto je nutno i nadále vycházet z toho, že Nejvyšší správní soud svůj postoj vyjádřil v publikovaném rozhodnutí shora citovaném (č. 479/2005), jehož závěry by mohly být dotčeny jen způsobem, jenž s. ř. s. předvídá při odlišných právních postojích jednotlivých senátů Nejvyššího správního soudu. K tomu do současné doby nedošlo.

Pokud jde o postup městského soudu, jenž rozsudkem č. j. 7 Ca 10/2005 - 71 ze dne 3. 2. 2006 zrušil na základě žaloby Č. T., a. s., rozhodnutí ze dne 2. 8. 2004, č. j. 20051/2004 - 611, pak podle názoru Nejvyššího správního soudu tento akt zůstal ve vztahu k ostatním účastníkům řízení nedotčen, i když to městský soud explicitně nevyjádřil. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí, které stěžovatel připojil ke svému doplnění kasační stížnosti, plyne, že městský soud posuzoval tento akt výhradně ve vztahu k uvedenému žalobci. O kasační stížnosti žalobce i žalovaného bude rozhodovat 5. senát Nejvyššího správního soudu; z právních hledisek není nutno tato řízení a projednání této věci spojovat.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že tato není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této situace Nejvyšší správní soud nerozhodoval o přiznání odkladného účinku předmětné kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalobce měl ve věci úspěch, žádné náklady řízení však soudu nevyčísлил a ze soudního spisu neplynou. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu